

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI. KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. | Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre 4 kor. | **Egyes szám 20 fillér.**

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

DLUHOPOLSZKY BERTALAN

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők

Uj iskolák!

Hevesváros belterületén és hozzá tartozó pusztákon, a jövő iskolai évre, három ujon szervezett iskola fölállítására van tervbevéve.

Ezek közül kettő, mely a pusztákon állítatik föl, minket nem igen érdekel illetve nem érint közelebről.

De már az, mely városunk belterületén fog fölállítatni, közelebről érdekel és érint bennünket.

Eddigi terv szerint az ujonan fölállítandó iskola az ugynevezett „Ötödrész“-en van tervbevéve

Igaz, hogy ezen városrész igen népes, egy iskola nagyon is elkelne ott.

De ha közelebről vizsgáljuk a dolgot, talán más következtetésre jutunk.

E városrészen a kath. hitközség állítana föl iskolát, tehát jellege, hitfelekezeti lenne.

E városrészen pedig tudva levő dolog, hogy a református elem dominál, illetve a reform. hitközséghez tartozó hívek leginkább itt vannak tömörítve.

E városrész népsége tehát hitfelekezeti szempontból nem oly népes, hogy külön iskola szükségeltetné azoknak a befogadására. Mert a reform. hitközséghez tartozó hívek gyermekeinek éppen ott van az iskolájuk. Igaz, hogy a város végén, de mégis a periferiában.

Ezen iskola fölállításának célja volna: apasztani azt a nagy számot, mely a koncentrált osztályokban oly megdöbbentően tapasztalható. Minden osztályban 120-tól 170-ig váltakozik a gyermekek száma.

Ily nagy tömegnek csak fékentartása is nagy dolog, hát még tanítása. Csak valamelyes eredményt elérni is óriási munkába, energiába és szorgalomba kerül.

Ezen ujonan fölállítandó tanteremnek, mint mondtam — ezen mizériáknak elhárítása volna a célja.

De e cél csak cél marad, ha az Ötödrészen állítatik fel ezen új tanterem. Mert ezen új tanterem csak legfőlebb 120-at fog elvenni a belvárosi iskoláktól és e 120

megosztva az öt osztályban, csak legfőlebb 25-el fogja apasztani a tanulók számát, mely a 170 tanulóval bíró osztályra nézve, ele nyésző csekélység, mert még mindik marad: 145.

Ha tehát, ezen tervbevett uj iskola fölállítására nem oldja meg a célzott kérdést: más megoldásról kell gondolkodni.

Az én szerény nézetem szerint, legjobbnak találnám, ha nem szóránk szét a városban iskoláinkat, hanem mivel már öt osztály egy fedél alatt van, építsük a hatodik termet is ezen fedél alá.

Igaz, ha a belvárosi iskola-épületet bővitenők ki, akkor az ott lakó tanító kertjéből foglalnánk el egy darab területet. De kárpótolhatnók őt azzal, hogy azt a hitvány és egészségtelen lakást szét hánynók, aztán helyébe egy tisztességes tanítói lakást építenők.

A többi városrész gyermekeinek is elég nagy utat kell megtenniök az iskoláig — tegyék meg az „ötödrésziek” is. Eddig is megtették, hát megtehetik ezután is. Ez ugyan csak némi humánus

HEVES ÉS VIDÉKE TÁRSÁJA

Édes anyám.

Van nekem egy édes anyám,
Áldja meg az Isten,
Olyan jó, hogy a világon
Tudom párja nincsen.
Ha megtudja, hogy szenvedek,
Megölel majd lágyan,
S megkérdezi: mi fáj nekem,
Mi lehet a vágyam?

En meg akkor ráborulok,
S elpanaszlom néki:
Hogy szívemet a fájdalom
Marcangolja, tépi,
Hogy valahol szépen nyíló
Kis virágra lettem,
Hogy ezért a kis virágért
Oda lett a lelkem.

Megkérem, hogy törölje le,
Egyre hulló könyvem,
Szüntesse meg a bánatom,
Ha nem is oly könnyen,
Menjen oda, kérje meg: hogy

Legyen az ő lánya,
Mert a fia fájó szíve
Megszakad utána.

Van nekem egy édes anyám,
Áldja meg az Isten,
Olyan jó, hogy a világon,
Sehol párja nincsen,
Ha megtudja mi a bajom —
Megölel majd lágyan.
S nem nyugszik míg be nem tölti
Egyedüli vágyam.

Bob.

Galambka.

Irtá: ALPESI RÓZSA. 2

Olyan bűvös, olyan bájos volt az én életem, mint egy derűs májusi nap tele virágillattal, vadgerle kacagással. Azt a esilengelő kacagást beh sokszor hallom még most is álmaimban, s olyan, mintha egy hótollu kis galambka röpülne vállaimra, szép, piros esőrével arcomat esőkodósa, míg nyakamat szeliden simogatja puha szárnyainak lágy pihéje. Galambka, fehér kis Galambka, de messze elröpültél

tőlem, de nagyon árván maradtam, hogy itt hagyta engem!...

Hogy szerettünk téged mindnyájan! Igen mindnyájan: azok a kedves, bohó fiúk, kik igaz barátsággal fogadtak körükbe, azok a lelkes, vig fiúk, a kik oly sok daliás ábrándot szöttek velem együtt fényes multról... a dicső jövőről! A kikkel együtt álmodoztunk valami nagy, rajongó eszméről, hogy utána kipirultak orcáink, s lázas ragyogással csillogott tekintetünk.

S aztán, mikor mi már megmámoreodtunk a nagy gyönyörűségtől azok a jó fiúk hogy unszolták egymást: Menjünk, mondjuk el Galambkának is, a mi fehér, édes kis Galambkánknak is, hadd örüljön, hadd halljuk kedves szavát, azt a lelkesítőt, azt a csengőt a mi szép kis Múzsánknak. S aztán, ha elmondtuk neked, kis Galambka legtitkosabb gondolatunkat; hogy ragyogott föl a te szép szemed is, hogy gyulladt ki két égő rózsahamvas arcodon, s azok a piros, gyönyörű kis ajkak hogy lelkesítettek minket, — s azok a bohó, vig fiúk milyen áhitattal hallgattak rád, hogyan esőkolták meg

cél volna. De a fő cél az, hogy a tanterem szaporodásával, a gyermekek zsufoltóságát apaszszuk az osztályokban.

Mert az kardinális tény, hogy kevesebb gyermekkel nagyobb eredményt lehet elérni, mint többel. Ezt nem is bizonyítom tovább, mert ez nyilvánvaló dolog.

Ha tehát, Heves város tek. iskolaszéke hozzá fog az új tanyterem felállításához, vegye ezeket fontolóra.

Ezen kérdés sikeresebb megoldására hívjon össze egy ankétet, melyre a tanítók is meghívandók, mert ők tudják legjobban hol a hiba.

Ezen az ankéten aztán győzőn a jobb!

D. B.

Német szó a zsidó templomban.

Lapunkban nem régen arról a szegényletes tényről emlékeztünk meg, hogy Hevesen a zsidó templomban még mindig tartanak német nyelvű prédicációt. Megemléztünk ugyan akkor is, hogy ennek inkább a zsidó hitközség néhány maradt kerékkötő tagja, mintsem az az oka, hogy a hevesi zsidóság nem rendelkezik magyar hitközséggel. Ezen állításunk fényes beigazolást nyer Elfer Jakab főrabbi a zsidó husvét utolsó napján esütörtökön tartott egyházi beszédével. — Akik hallották e beszédet azokhoz szölk: Ugy-e hogy van zsidó hitközségünk, ki tud is, akár is magyarul beszélni, csak ne akadályozzák ebben holmi Bach korszakból eredő jegyzőkönyvekkel

Hallottunk ugyan már Elfer rabbitól igen sok és igen szép beszédet egy nemzeti mint egyházi ünnepeink, temetések, esketések, stb. alkalmával de még ily magas röptű, átgondolt s szépen előadott egyházi szónoklatban, mint a minő a esütörtöki volt, nem gyönyörködhattunk soha.

A zsidó ritusban talán legszebb, legmagasztosabb a halottak iránti kegyelet; a gyermekeknek könyörgése elhunyt szüleinek lelki üdvéért. Ez, és ezzel kapcsolatban a hitre és vallásosságra való buzdítás volt, a bámulatra ragadó keleties hasonlatokban bővelkedő, beszéd témája. Tollel gyenge volna csak nagyjában is vázolni a beszéd tartalmát s habár minden egyes szó mély nyomot hagyott bensőmben, papírra vetni már azért sem merész-

lem, mert ezzel csak gyöngiteném annak erejét. A szentírásból merített szebbnél szebb idézettel és magyarázattal a hit igazi utain vezette végig hallgatóságát. „Háromszor jelenjék meg az ember az Ur színe előtt minden évben, de soha se jelenjék meg üresen.“ Háromszor: husvétkor tavasszal, pünkösdkor nyáron és a sátoros ünnepekben őszön. Háromszor jelenik meg az ember az Örökkévaló színe előtt életében is: tavasszal ifjúságában, nyáron a deli férfi korban és őszön midőn az agg kor ezüst fátyolt sző az imént még bogár fekete hajfürtök közzé. „Ne jelenjék meg az Ur előtt sohasem üresen,“ hanem hozzon magával, — nem pénzt, nem kegyeletes donatiókat s véres áldozatokat, hanem istenben való bizalmat, hitet, tisztességet, a haza és az ember szeretet szent tüzét.

A beszéd arra vallott, hogy Elfer rabbi messze felül emelkedik azon, amit közönségesnek szokás mondani. Mondjuk ki bátran, hogy nem közönséges ember, habár ellenségei, mint hogy ilyenekkel is dicsekedhetik, még a közönségesnél is alacsonyabb nivóra szeretnék leszállítani képességeit. — Azt mondtam ellenségekkel dicsekedhet. No igen! dicsekedhet, mert az ellenségek azoknak soraiban található kik az ésszt, a tudást, a szabad szellemet s az igazi hitet, rideg vallási türelmetlenségükben, kiesínyes ceremóniákhoz való ragaszkodásukban békóba szeretnék verni, azoknak soraiban, kik vallás ellenes dolgot akarnak látni még abban is, ha zsidó pap magyarul beszél nem pedig németül.

Ilyen ellenségekkel csak igaz magyar ember dicsekedhet még ha zsidó rabbi is az illető. Sőt egy magyar zsidó pap még inkább dicsekedhet, mert hisz az ifjúságot melyet nevelni hivatva van, ma már nem a merev betűkhöz való szigorú ragaszkodással, hanem a mondatokba a szavak és sorok közzé bujtatott mély gondolatok felszínre hozásával lehet oktatni; nem a vad fanatizmus, hanem az ily szívnek és az értelemhez szóló beszéd, józan felvilágosítás tarthatja meg a mai zsidó fiatal-ságot a vallásnak.

Tehető-e ez magyarok között másképp mint magyarul?

De a esütörtöki predicationak százszorosan nagy érdeme volt az, hogy képes volt az egész, különben nem mindig meghatott gyülekezetet a legnagyobb áhítatba ejteni s képes volt a magyar beszéd a vallás e kerékkötőinek szeméibe is könnyeket csalni s ez által bebizonyítani azt, hogy nem a német szó, mit ma már a hevesi zsidóság háromnegyede nem beszél, hanem az édes anyanyelv az, melynek egy magyar zsidó hitközség templomában helye van. A zsidóság pedig sokat nyerne ha Elfer Jakab főrabbi mentül gyakrab-

ban tarthatna ily szívhez szóló magas színvonalon álló magyar egyházi beszédet.

Adja az ur isten, hogy többé német szót ne hallhassunk a hevesi zsidó templomban.

H I R E K.

— **Előfizetési felhívás.** Április elsejével új előfizetést nyitunk lapunkra. Kérjük azon tisztelt előfizetőinket, kiknek előfizetése jelen számunkkal lejárt, hogy azt mielőbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldése fenakadást szenvedjen. — **Mutatványszámot szivesen küldünk bárkinek ki e célból kiadóhivatalunkhoz fordul.**

— **Új joggyakornok.** Dobóczy Dezső t. szolgabíró, városunk szülöttét, Hevesvármegye főispánja, közigazgatási gyakor-nokká nevezte ki, és a megyei központba osztotta be szolgálatára.

— **Jönnek a huszárok.** Nagy utcai szent-zációt keltett e hó 7-ikén egy csapat huszárnak városunkba való érkezése. A nyalka legények Kecskemétről jöttek, hogy Galiciába menjenek. Egy éjszakát töltöttek városunkban. Nyolcadikán reggel útra keltek.

— **Cukrázda Hevesen.** Tizezer lakosa van Hevesnek évek óta, de csak két éve, hogy van jó ivóvíze és egy esztendeje, hogy van tisztességes járdája, legalább a fő utcavonalokon. A fejlődés bizony nagyon lassú volt és beletelik majd néhány évtized is, amikorra olyan színvonalon állunk, mint akárhány jóval kisebb város. A fejlődés azonban megkezdődött szerencsésen s most előbbre jutunk ismét egy lépéssel. Azt mondják, hogy a sajtó az ország kulturájának a fokmérője. Ha ez a tétel áll, úgy a városok kulturájának a fokmérője: a kávéház és a cukrázda. Kávéházunk van már egnéhány, cukrázdánk még nem volt idáig. Pedig cukrázdra szükség van mindenhol s a jó sütemény legegyszerűbb szüksége a fényűzésnek. Ez a hiány most pótolva van. A Fő-utcán, az Adler József nyomda és papírüzlete mellett ma megnyílt egy cukrázda, melyet tanult modern cukrász vezet. Örömmel adunk hírt erről az újságról, mert ha valakinek jó süteményre, ünnepi tortára van szüksége — megkaphatja azt Hevesen s a megrendeléssel nem fordul kénytelen — kelletlen Budapestre. Ez a cukrázda igazán hűzapot pótol Hevesen.

— **Pályázati Hirdetmény!** A m. kir. honvédelmi miniszternek f. év március 21-én

puha, fehér kezeckéidet s hogy csillogott szemükben két fényes, ragyogó könyesepp, mely az ihletett lélek tulfeszültségéből szökött a mámoros tekintetekbe.

S aztán, hogy ragyogó szemeid sugára munkára ösztönzött minket, lázasan, hűvel ültünk a nagy műhöz, agyunk kohójából életre keltek az izzó eszmék, mint röpökdő lángszikrák, gyújtották föl a lelket a tüzes gondolatok, s kiket eddig senki nem ismert, kik mellett közönynyel haladt el minden ember: most ismertté, csodálttá váltunk, agg, tiszteletre méltó férfiak szoritották meg kezeinket, szemünkben lelkesedés lángja lobogott, ajkaik bátorítva, buzdítóan lelkesítettek: Fiaim, csak így tovább!

Hogy örültél a mi nagy sikerünknek! Ünneppnap volt az nálunk, mikor az igazlelkű jóbarátok összejöttek a mi kis szobánkban, s nem tudtunk szóhoz jutni csak sirtunk... sirtunk.

Nem volt az fájdalom... Valami ma-

gasztos, ismeretlen érzés, mely a lelket elvonja a bűnös rögtől, s egy földöntuli, tiszta Sphaeraba vonja, s a szívnek nincs szava a mérhetetlen gyönyörűség kifejezésére, — csak könye,

S mikor lassankint lecsillapult a forrongó kebel, milyen csodálattal, milyen néma rajongással tapadt tekintetünk a te bájos, fehér alakodra. Lelkes, ragyogó szemeidben még könyek csillogtak, de már ajkaidon egy fényes mosoly tündöklött, — mely már nem e világból való volt.

Oh, mily hamar elvett tőlünk az Ég!

Oly ifju voltál, mint a májusi rózsabimbó, melynek álmadozó kelyhén ott ragyog a pirkadó hajnal harmatja, — s most ez ifju, bájos bimbó letört, elvitte mindnyájunk örömét! nem tudunk lelkesedni, nem tudunk dolgozni, mert te elhagytál minket!

Galambka, fehér kis Galambka! mért röpültél el tőlünk? Hiszen oly nagyon szerettünk!

Most már árvák maradtunk, mint a hazátlan szellemek, itt bolygunk ez üres világban, s szívünkben érzés, dal nem fakad csak a fájdalomé utánad.

Nem tudunk semminek sem örüdeni, játszi mosoly nem deríti fel néma ajkainkat, nem keressük a virágillatos erdők rejtekét, szomorúan, esüggő szívvel látogatjuk meg a te hókeresztes sírodat, melynek tündöklő márványán messze ragyog a te bájos neved: Galambka.

Galambka, fehér szárnyu, tiszta kis Galambka!

Be sokszor sirunk utánnad, a lélek fájó könyeivel, be sokszor susogjuk halkán a te édes nevedet, esendesen, remegve, kába reménységgel hogy meghallod szegény szívünk sóhaját, s eljössz újra kö-zénk, örülni sikereinknek, buzdítani lelkeinket nagy művek alkotására.

Te voltál lelkünk fénye, s hogy e fény e csillagokhoz szállt, a mi lelkünk oly sötét maradt!

(Folytatjuk.)

22176/904, szám alatt kelt rendelete alapján közzhírré teszem, hogy a Honvéd Ludovika-Akadémián az 1904/5 tanévre a Gróf Buttler János alapítványi helyei közül egy helyre Heves vármegye részéről bemutatandó egy ifjunak első sorban és egy esetleg több ifjunak másodsorban az alábbi feltételek melletti felvétele végett a felszerelt pályázati kérvények f. év május hó 30-ig hozzám beadandók: A feltételek következők: 1., A pályázó magyar állami polgársága, 2., a pályázó testi alkalmassága, 3., valamely középiskola VIII. osztályának eredményes látogatása, 4., kifogástalan erkölcsi magaviselet, 5., az elért 17-ik és túl nem haladott 20-ik élet év, 6., igazolása annak, hogy a pályázó az alapító oklevélben foglalt különös feltételeknek is megfelel. Eger. 1904 március hó 30. Majzik Viktor alispán.

KARCOLATOK.

Mendli és Mándli.

— Krónika. —

A husvét. A piros hordó. A sorozás.

Mándli: (községi hajdu egy esomó irással) Jó napot adj' Isten Mendli szomszéd! Hát hogy megy az üzlet? Ha az orca-kípire nézek úgy fogom fel az eszimmel, hogy valaki szeretet hiján simogatta meg.

Mendli: (a kosaras ember — felkötött ábrázattal) Aj de jó szemek meg van magától Mándli szomszéd! — nem hiába hogy belső ember lette, hamar meglátja mindent. El is hívom a dindesi vásárra kiségitőnek... Hogy vót az özlet? ...hát úgy hogy ezután már csak százon felül játszok, mert úgy rájárja már a szám arra hogy „százon alól”, hogy olyankor is aztat mondom mikor nem kéne.

Mándli: Ha erányosan megmérem-legelem — mint a Nemesik nagysága mondja — beszídjé-szavából ábrázata növekedésének az oka-körülményit, úgy vélem hogy az a hévatalbéli állásának folyománya miatt történt.

Mendli: Jól látja aztat Mándli szomszéd. Hát tudja kend a dolog úgy történte, hogy vót nekünk ez a husvét önnep, — mikor este elbeszélni kell minden család-apának az izraelitáké kivonulást Égipton országbul. Erre az alkalmára a testvérem — ki még sose nem volta nálam eljött hozzám Krakauból...

Mándli: Mán megengedjen Mendli szomszéd közbe beszélesemér, de úgy eszközlöm, hogy most fillent, mert magának nem lehessen cigányból a testvére.

Mendli: Nű! — Hiszen nem is aztat a Krakaut beszéllek most én, hanem a melyik túl van a gránitzon. Az öcsém soha se nem látta még az enyém feleségemet, — hát ahogy a negyedik p-hár bort megiszszuk a vallás szerint...

Mándli: E mán ozt vallás!

Mendli: ...mondja az enyém testvére: Hány évesnek is meglehet a tied feleség Mendli bácsi? — Hát én tőlem kiszaladta a számon szokás szerint, hogy százon alól! — Nű! erre kaptam én pofontot a feleségitől százon felül. Így megy az özlet szomszéd:

* * *

Mándli: No ha szomszéd a hivatalos bizalmával megtisztelt, — én is elárulok egy hivatalbéli titkot, hogy hát Feri bácsi a zöld hordó evő és ivó helyiség gazdája pöcsétes és billagos írást adott be az érdemes előjáróságához — az én hivatalbéli kezemen ment keresztül — hogy had változtathassa meg a címert piros hordóra, mert hogy ő is piros, — a jobbik bora is piros és olyan jó kosztot ad, hogy a vendégei is mind pirosak.

Mendli: Nű! nem csak a kosztól, de a nyelves a pletykás fehér néptől úgy mondanak, hogy azért megvannak ők olyan pirosak, — mert soha se nem százon alul hanem százegyig megiszszák a jó bort.

Mándli: Ugy látom szomszéd, hogy kendbe se gyűszűvel töltötték az észet, mert majdnem annyi van mint nekem, pedig én belső hivatalbéli ember is lettem belőle.

* * *

Mendli: (kecsegtelőleg esörgetve a numerus zacsót!) Nű! nem játszunk egyet százon alól?

Mándli: Nem lehet most Mendli, mert hogy kevés a pénzmag, elvitte a sorozás a kít a fiam egészségire megittunk a Gyuri kardtársammal mint az Adler fiskárius tekintetes úr mondja a többi fiskárius tekintetes uraknak. Aztán meg sietek százaléket fizetni a sógorért mert hogy hévatalomnál fogva ugyis ellépek gyakran az adófizetési kir hévatalba. Meg osztán a huszárok is jönnek és én mutatom meg a kovártélyt, hogy ki miesodás, mert hát no meg kell adni nagy hévatal ez az enyém. — Isten áldja meg Mendli szomszéd.

Mendli: Nű; ha olyan nagyon sietí ma-

gát, Isten áldja meg kendet is. Tisztelem a Barát tegndetes urat;

Lejegyezte: **Szem-Füles.**

Közgazdaság.

Első Leánykiházasítási Egylet m. sz. Schwarz Armin elnöklésével tartott meg folyó évi március 25-én ezen intézet negyvennegyedik közgyűlése. Az 1903-iki kezelési évre vonatkozó jelentés és zárszámadás a felmentvény megadása mellett egyhangulag tudomásul vétetnek. A jelentésben és mérlegben a következő figyelemre méltó adatok találhatók: Nászjutalék és visszafizetések címén 859,513 korona 29 fillér lett kifizetve, ezek között 95 árvajutalékrész 59,550 koronával. Az új beiratkozások 14,854 jutalékrészt, 3017 jutalékrésszel többet eredményeztek mint az előző évben. Díjakban 2,507.619 korona 49 fillér vételeztetett be, ami 211,754 kor. 56 fillérnyi emelkedést jelent. A kamat és bérjövödelem 413,120 kor. 52 fillér, tehát 40,727 korona 42 fillérrel több volt, mint az előző 1902. évben. A díjtartalék 1,202.482 korona 99 fillérrel növeltetett és most már 9,334,174 kor. 85 fillérre emelkedett. A nászjutalék felemelési és a külön tartalékra 116,206 korona 20 fillér esik, melyek most már 708,774 korona 60 fillérrel rendelkeznek. A mult esztendőben létesített árfolyam különbözeti tartalékhoz 15,000 korona esatoltatott, mely ezzel 65,000 koronára rug. A hivatalnoki nyugdíjalap javára 5000 korona megszavazták, mely nyugdíjalap immár 140,483 korona 02 fillérnyi összeget ért el. A mérleg végösszege gyanánt 10,520,392 korona 67 fillér mutatkozik, mely végösszeg takarékbetétekben, állampapirokban és egyéb elsőrendű értékpapirokban, valamint kiváló saját épületekben fedezetét leli. A jegyzőkönyv hitelesítésével Blazek I. Antal és Löbl Izidor urak bizattak meg. A felügyelő-bizottságba újra: dr. Alexander Bernát, dr. Simonyi Zsigmond, Héger József, Wertheimer Albert és Seifensieder József urak választattak meg. Miután a közgyűlés dr. Murányi Ernő tag indítványára Schwarz Armin elnöknek, az összigazgatóságnak és Kohn Arnold vezérigazgatónak egyhangulag köszönetet és elismerést szavazott, a közgyűlés véget ért.

A világhírű

Mauthner féle vetemény, virág és takarmány répa
magvak

ABONYI JÓZSEF nagykereskedésében HEVESEN kaphatók.

A M. KIR. ÁLLAMVASUTAK GÉPGYÁRÁNAK VEZÉRÜGYNÖKSÉGE

BUDAPEST, V. kerület, váczi-körut 32. szám

ajánlja a magyar királyi államvasutak gépgyárában készült új szerkezetű

gőzeséplőkészleteket, ipari czélokra alkalmas *Compound* lokomobilokat.

MILLENIUM fűkaszáló-, marokrakó- és kévekető arató-
gépeket, valamint egyéb mezőgazdasági
eszközöket.

